

tečně po právu přísluší. Nebude tu od místa si uvědomiti i, zda zemřelý František Maršner po dobu od roku 1911 nerušeně používal firmy se slovy »Frant. Maršner« a zda a po jak dlouhou dobu po jeho smrti tak činili i jeho nástupci, aniž jim v tom bylo bráněno žalující firmou, a podle takto zjištěného stavu utvořiti si pak úsudek o tom, zda se další používání firemní zkratky i po tom, když bylo obžalobkyní pozastaveno, jakož i podání žádosti o zápis firmy v roce 1922 nestalo pak bezelstně (obmyslně), by mohlo býti zasaženo do známkového práva obžalobkyně, či zda snad obžalovaný, jsa podle předchozích událostí přesvědčen o dobrém právu osob jím zastoupených, užíval zkratky firmy i nadále, a se domáhal posléze toho, by byla správnost a zákonnost onoho skutečného stavu i úředně dokumentována zápisem oné již skutečně po léta snad bezelstně užívané firmy. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by lze v označení zboží zkrácenou firmou »Maršner« s případnými obměnami, podle ustálené judikatury i nauky spatřovati trestný zásah podle III oddílu známkového zákona, nýbrž bylo by obžalovanému přiznati beztrestnost podle § 5 zn. zák., při čemž by nepadalo ani na váhu, že snad žalující firma měla dříve chráněno užívání slova »Maršner« ve svých známkách, ana, měla-li zapsáno takové jméno, musila od počátku počítati s možností, že jiné osoby, které mají totéž jméno a k nimž právě patřil i František Maršner, mohou přivoditi užíváním zapsaného slova relativní bezúčinnost její známky (roz. slovní), kdežto o obrazové bude pojednáno ještě zvlášť. Ovšem bude třeba, by nalézací soud v této souvislosti zkoumal, zda se snad zemřelý František M., prodáv svou firmu a své známky v roce 1901 obžalobkyní, nevzdal i práva, sám vyráběti zboží stejného druhu a obchodovati s tímto zbožím pod vlastním jménem; neboť tato okolnost by mohla míti rozhodný vliv pro posouzení otázky obmyslnosti u Františka Maršnera, po případě, pokud to bylo obžalovanému známo, i pro jeho bezelstnost či obmyslnost. Obžalovaného by mohlo v tomto směru dokonce vyvinuti i mylné pojmání předpisů § 5 zn. zák. a práva obchodního o firmách, poněvadž tyto předpisy jsou rázu soukromoprávního a jejich mylné pojmání spadalo by jako omyl o skutečnostech pod § 2 e) tr. zák.

Čís. 4006.

Při opilosti jde o střídavé pomínutí smyslů ve smyslu § 2 b) tr. zák. jako o důvod trestnost úplně vylučující, je-li tu taková tělesná a duševní dispoice pachatele, pro kterou požití alkoholu nezpůsobuje u něho jen poruchu vědomí a stav úplného opilství ve smyslu § 2 c) tr. zák., nýbrž naprosté přechodné chybění rozumu.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1930, Zm I 268/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 20. února 1930, pokud jím obžalovaný, byv

podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák., nebyl uznán vinným ani přestupkem podle § 523 tr. zák., zrušil napadený rozsudek, pokud jím byl obžalovaný zproštěn z obžaloby pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák., jako zmatečný a věc vrátil v tomto rozsahu soudu první stolice s poukazem, by ji postoupil příslušnému okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí pro přestupek podle § 523 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek soudu první stolice, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a pro přestupky podle §§ 312, 411 tr. zák., důvody zmatečnosti čís. 5, 9 a) § 281 tr. ř. jen, pokud obžalovaný přes zjištěnou opilost nebyl uznán vinným ani přestupkem podle § 523 tr. zák. Stížnost jest oprávněna. Nalézací soud, zjistiť, že se obžalovaný dopustil jednání, jímž by po objektivní stránce byla naplněna skutková podstata zločinu podle § 81 tr. zák., přes to dospěl ke zprošťujícímu výroku, nabyv přesvědčení, že se obžalovaný dopustil skutku ve střídavém pomnutí smyslů, jsa opilý tak, že si ani nemohl uvědomiti dosah svého jednání, takže je tu důvod § 2 písm. b) tr. zák., vylučující zlý úmysl. Zmateční stížnost právem vytýká, že výrok o střídavém pomnutí smyslů nevyhovuje zákonu, pokud jde o zjištění potřebných skutečností a jejich odůvodnění, an rozsudek nezjišťuje v rozhodovacích důvodech skutečnosti, opodstatňující výrok, že se obžalovaný dopustil činu ve střídavém pomnutí smyslů podle § 2 písm. b) tr. zák. (§ 281 čís. 9 a), 5 tr. ř.). Výrok o střídavém pomnutí smyslů jest v rozsudku opřen jen o to, že obžalovaný byl tak opilý, že si ani nemohl uvědomiti dosah svého jednání. Tento závěr z jednání obžalovaného v předešlém odstavci rozsudku uvedeného odpovídal by sice logicky stavu úplné opilosti ve smyslu § 2 písm. c) tr. zák., není jím však dovedeno střídavé pomnutí smyslů, naprosté přechodné pomnutí rozumu, které snad u obžalovaného pro jeho dispozici tělesnou nebo duševní bylo vyvoláno požitím alkoholu, jež jinak pravidelně způsobuje jen úplnou opilost podle § 2 písm. c) tr. zák. Střídavé pomnutí smyslů podle § 2 písm. b) tr. zák. jest absolutním důvodem vyloučení přičetnosti pachatelovy za činy, spáchané v čase, co pomnutí to trvalo, ať již příčinou tohoto střídavého pomnutí smyslů bylo cokoli, tedy i v tom případě, že toto střídavé pomnutí smyslů podle § 2 písm. b) tr. zák. bylo snad při určité tělesné a duševní dispozici pachatelově přivoděno požitím alkoholu a bylo spojeno s pachatelovou opilostí. Jen, kdyby byla zjištěna pouhá úplná opilost pachatelova ve smyslu § 2 písm. c) tr. zák., v níž si nebyl pachatel svého činu vědom, bylo by podle §§ 236 a 523 tr. zák. čin obžalovaného trestati za přestupek opilství. Aby však mohlo býti vyvozeno při opilosti obžalovaného střídavé pomnutí smyslů jako důvod trestnosti úplně vylučující, musila by býti prokázána taková tělesná a duševní dispozice pachatele, pro niž požití alkoholu nezpůsobuje u něho jen pouhou

poruchu vědomí a stav úplného opilství ve smyslu § 2 písm. c) tr. zák., nýbrž skutečné střídavé pomínutí smyslů, naprosté přechodné chybění rozumu. Takového zjištění v napadeném rozsudku není. Poněvadž nalézací soud, jak uvedeno, úplně vyloučil přičitatelnost skutku pro střídavé pomínutí smyslů podle § 2 písm. b) tr. zák., aniž zjistil skutečnosti, jež by při správném právním posouzení odpovídaly tomuto pojmu, jest vyhověti zmateční stížnosti a zrušiti rozsudek v napadené části jako zmatečný. Vzhledem k tomu, co právě uvedeno, nelze ihned rozhodnouti ve věci samé, nýbrž bylo podle § 288 odst. 2 čís. 1 a 3 tr. ř. vrátiti věc do stolice prvé. Poněvadž podle rozsahu, v němž zmateční stížnost veřejného obžalobce napadla rozsudek, a vzhledem ke konečnému návrhu zmateční stížnosti přichází v úvahu již jen přestupek podle § 523 tr. zák., spadající do příslušnosti okresního soudu, bylo věc odkázati v rozsahu zrušení k projednání před příslušným okresním soudem, na němž bude, by buď na základě případných zvláštních okolností případu řádně odůvodnil pomínutí smyslů jako důvod přičetnost úplně vylučující ve smyslu § 2 písm. b) tr. zák., v kterémžto případě by bylo obžalovaného zprostiti z obžaloby pro přestupek podle § 523 tr. zák., nebo, bude-li míti za to, že byl obžalovaný následkem požití alkoholu jen ve stavu úplné opilosti, v němž si svého činu nebyl vědom, by použil na jeho čin, jenž by jinak tvořil skutkovou podstatu zločinu podle § 81 tr. zák., předpisu § 523 tr. zák.

Čís. 4007.

Pokud nejde o sesměšňování, trestné podle § 491 tr. zák., vytykal-li divadelní kritik herečce, že našla pravé uplatnění v groteskní figuře, ač svůj obor hledala i ve vážné zpěvohře.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1930, Zm II 303/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Moravské Ostravě ze dne 4. července 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle § 491 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Na odůvodnění zmatku podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. zmateční stížnost uvádí, že je mylným právní názor nalézacího soudu, že ne každé sesměšňování stačí ke skutkové podstatě deliktu podle § 491 tr. zák., nýbrž že je zapotřebí, by vydávání ve veřejný posměch spočívalo v jednání, jímž byla uražená osoba snižována ve vážnosti a v úctě. Zmateční stížnost tvrdí, že stačí každé vydávání ve veřejný posměch. V souzeném případě prý je tento znak dán zejména pro slovo »groteskní« a pro kontrast, spočívající v tom, že se tvrdí, že soukromá obžalobkyně našla